

MIRIN SVET

Bila je jutranji človek, vstajala je okoli petih. V spominu imam njen jutranji obred, ko je šla k peku po kruh za družino, potem pa začela pisati in prevajati. Vedno je imela cel grozd ljudi, za katere je skrbela. Pobirala jih je kot ptice z zlomljenimi peruti. Bila pa je moja babica dama do zadnjega, urejena tudi v najrevnejših časih, četudi v prekrojenem oblačilu. In velika diplomatka.
(Mirina vnukinja Nataša Grahor v knjigi Pozabljena polovica)

Mirin svet brez sovraštva je upanje naših dni.
(Ciril Zlobec, Sodobnost, št. 11/1985)

Nikoli več ni bilo pisanje takšen užitek kakor takrat, ko o pisanju nisem imela pojma. Bilo je, kakor da sem odklenila vrata v začaran grad, ki se mi je odpiral z nešetimi hodniki, sobami, dvoranami, stopnicami, kletnimi in podstrešnimi prostori, z ljudmi, ki so drug za drugim stopali predme, kakor da so se pravkar rodili, in vendar so bili rojeni že zdavnaj, bili so v meni, toda ali sem jih oblikovala jaz ali so oni vodili mene?
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

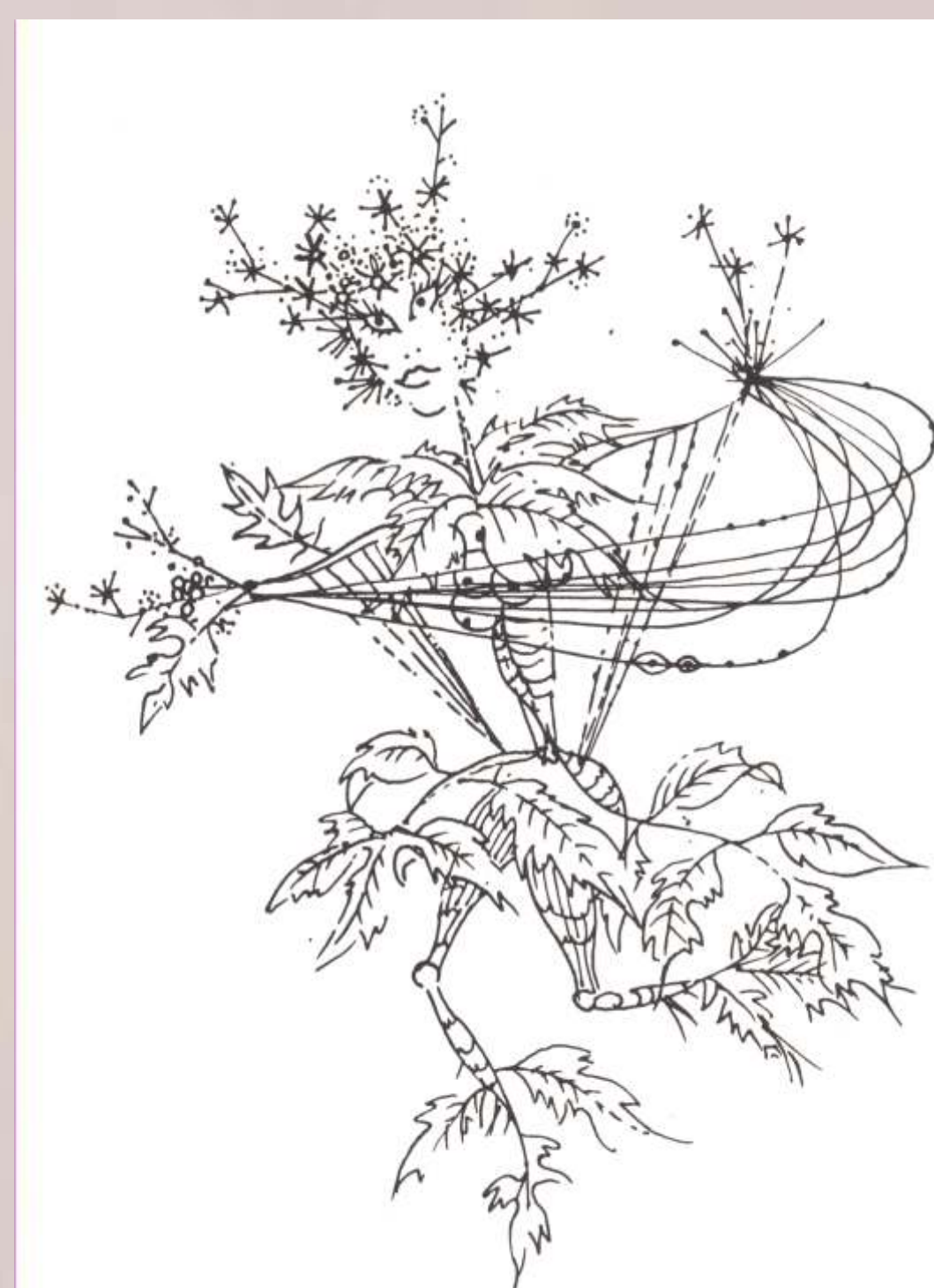

Vsako kolo življenja, ki se vrti, ima v svoji sredi mirujočo os. Najti jo med drdranjem in vrtenjem, se zmeraj ne posreči, toda ti veš, da je tukaj in da jo lahko najdeš. V osi je koncentracija, ki te napravi neobčutljivega za vdore zunanjega sveta. Čemu torej bežati in kam?
(Mira Mihelič, Vrnite se, sinovi)

Njeno pisanje označuje posebno lirčno-epsko pripovedno tkanje; z njim je kakovostno in količinsko obogatila slovensko književnost.
(Darinka Kladnik, Sto usod znanih Slovencev)

Otroštva se spominjam bolj živo kot novejših dogodkov, samo mislim, da je to znan fenomen, ko se starejši ljudje bolj spominjajo dogodkov in ljudi iz svojega otroštva kot pa neposredno doživetih. In tako je tu ta mala deklica in tisti kraj, Trbovlje, ki ga zdaj ni več, ker to ni več tista moja vas, to je čisto izginilo, to je tako živo v meni, ko da sem res nekoč to bila jaz. Ko pomislim, kakšna je bila tista punčka s črnimi kitkami pa očkami, malo nesrečna, malo srečna, se vprašam, sem to res bila jaz? Ja, res sem bila. Ali, če se vprašam, ko gledam fotografije tiste mlade oboževane gospe, sem bila res kdaj to jaz? Ja, bila sem. Treba je bilo poiskati vse tiste moje jaze v meni, in to je bilo zelo vznemirljivo početje, ki se je včasih celo posrečilo. Ker vse te Mire v meni še zmerom resnično živijo.
(Mira Mihelič za ljubljansko televizijo ob izidu knjige Ure mojih dni, 11. 6. 1985)

- Prešernovi nagradi za dramo Ogenj in pepel (1950) ter za življenjsko delo (1983)
- Sovretova nagrada za prevode (1963)
- predsednica Društva slovenskih pisateljev, 1963-1966
- Župančičeva nagrada (1965)
- predsednica komisije za stike s tujino
- predsednica Slovenskega centra PEN, 1966-1975
- posebna čast: izvoljena za dosmrtno podpredsednico Mednarodnega PEN (Ohrid, 1973-1985)